

søge gennemført en Formue- og Indkomstskat. Derfor siger jeg, at den kommende Toldreform have vi banet Vej for ved den Reform af de direkte Skatter, vi have vedtaget. Men der er endnu et andet Forhold, som taler i samme Retning. Det er dette, at lige siden vi begyndte at forhandle om Skattereformen, har der været en Gæring i Toldforholdene over hele Verden. Denne Gæring har været stigende og er meget stærk for Øjeblikket; den er stærk overalt og ganske specielt i det britiske Rige, hvis Forhold i den Henseende have den største økonomiske Betydning for os. Jeg hører ikke til dem, der tro, at der i denne Bevægelse, specielt den, der foregaar i det britiske Rige, er ny Sandheder, eller at en ny Oplysnings Sol er ved at stige op. Tværtimod, jeg er tilbøjelig til at tro, at alt det, som man til alle Tider har indvendt mod Beskyttelsessystemet og ogsaa indvender imod det i Øjeblikket i England med alt det Talent, som Agitationen der udfolder, og som til syvende og sidst udmunder i dette, at for hver Shilling Beskyttelse, der bliver givet af Statskassen, tager den 2 Shilling ud af Skatteydernes Lomme, at disse Indvendinger have deres Sandhed, og at der ikke i de ny Beskyttelsesteorier er nogen ny Sandhed at finde. Men selv om man har den Opfattelse, at vort Arbejde paa Toldreformen skal være et gradvis Fremskridt mod Frihandelen, saa er det dog noget af en Fordel at kunne gaa til den sidste Forhandling og Vedtagelse af en Toldreform, efter at Bevægelsen har afgæret, efter at man har set nogle Resultater af denne Gæring, fremfor umiddelbart før den begyndte. Jeg tror derfor, at vi ogsaa af denne Grund skulle være ret fornøjede med den Situation, der nu foreligger, ret fornøjede ved at have tilvejebragt Reformen af de direkte Skatter først. Vi have ingen Grund til Utilfredshed med, at Regeringen ikke i Aar har fremsat noget Forslag til en Toldreform.

Til denne Betragtning med Hensyn til Toldloven vil jeg af almindelige Betragtninger kun føje en enkelt Bemærkning med Hensyn til vore Kommunikationer. Vi have nu faaet Forbindelsen Gedser—Warnemünde. Vi have faaet her, hvad vi burde have: en Udvikling af den i Middelalderen blomstrende Handelsvej mellem Danmark og de vendiske Lande til en Hovedforbindelse mellem os og det sydlige Fastland. Det er fortræffeligt, og jeg haaber meget, at de enkeltstaaende Uheld, som i den senere Tid have vist

sig ved Forbindelsen, skulle vise sig at være et forbigaaende Fænomen. Altsaa, for saa vidt er det meget godt. Men hvad jeg gerne vilde gøre en Bemærkning om, er, at der var en Forudsætning ved Vedtagelsen af Gedser—Warnemünde Forbindelsen, som fortjener ikke at gaa i Forglemmelse. Nu og her fortjener den at blive erindret. Den fremsættes i Betænkningen angaaende Lovforslaget, som findes i Rigsdagstidenden for 1899—1900, Tillæg B. Sp. 1754. Efter at det der er sagt, at vi gennem den nævnte Lov give Gedser—Warnemünde Forbindelsen „en saa fyldig Udvikling, som vor Tid formaar“, hedder det — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle faa Linier —: „Men nu er det saa, at vor Forbindelse med England, det Land, der har den største økonomiske Betydning for os, og fra hvilket Kulturføde kunde ønskes hentet i stor Udstrækning, kun er nødtørftig til Godsbefordring og fra Statens Side ganske uplejet i Henseende til Personbefordring. Vel bliver Vesterhavet aldrig saa let at overfare som Østersøen, men der kunde dog ved Dampskibenes Beskaffenhed, Farternes Hyppighed og Køreplanernes Afpassning efter en Esbjerg—Englands-Fart gøres noget — og noget virkningsfuldt — for at pleje den dansk-engelske Forbindelse“. Der føjes til: „Vi skulle ikke lade os afholde fra kraftigt at pleje vort Samkvem med Fastlandet mod Syd, men kun have i Tanke, at Øjeblikkets ensidige Pleje heraf kræver snarlig Optagelse af den Opgave at give den danske Befolkning de hidtil savnede gunstige Betingelser for et Samkvem med England“. Jeg finder Anledning til at bringe dette i Erindring, det er noget, som i høj Grad fortjener, at vi have det for Øje. Forbindelsen med England over Esbjerg skal ikke alene være en nødtørftig, men udsøgt fortrinlig Befordring for Gods, og tillige skal den være en Personbefordring med en saadan Farternes Hyppighed og Hurtighed, at Folk kunne være tjente med at benytte den. Vi have nemlig Trang til at faa det store Gode, at vor Ungdom, baade fra Landet, fra Byen, kommer hyppig til England, og at Englænderne komme over til os. Lad os derfor have dette for Øje, som vi havde det, da vi vedtog Loven om Gedser—Warnemünde-Forbindelsen, og lad os nu tænke paa at iværksætte det. Nu er det, at der maa tages fat paa at oparbejde Forbindelsen Vest paa.

Dermed ville vi ikke alene pleje Forbindelsen med England, men tillige For-